

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

JENNIFER LYNN BARNES

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το τελευταίο στοίχημα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Final Gambit

Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jennifer Lynn Barnes

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lisa Horton

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Jennifer Lynn Barnes, 2022

© Φωτογραφίες εξωφύλλου: Shutterstock

Published by arrangement with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2024

ISBN 978-618-01-5565-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

JENNIFER LYNN BARNES

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ένα μυθιστόρημα της σειράς «Παιχνίδια Κληρονομιάς»

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Πρέπει να κάνουμε μια συζήτηση για τα δέκατα όγδοα γενέθλιά σου». Τα λόγια της Αλίσα αντήχησαν στη μεγαλύτερη από τις πέντε βιβλιοθήκες της Οικίας Χόθορν. Ράφια, τα οποία εκτείνονταν από το πάτωμα μέχρι το ταβάνι, έφταναν σε ύψος τους δύο ορόφους, περικυκλώνοντάς μας με σκληρόδετα βιβλία και δερματόδετους τόμους, πολλοί εξ αυτών ανεκτίμητης αξίας· κι ο καθένας τους μια υπενθύμιση του ανθρώπου που είχε χτίσει αυτό το δωμάτιο.

Αυτό το σπίτι.

Αυτή τη δυναστεία.

Μπορούσα σχεδόν να φανταστώ το φάντασμα του Τομπάιας Χόθορν να με παρατηρεί, έτσι όπως γονάτιζα και περνούσα την παλάμη μου πάνω από τις μαονένιες σανίδες του πατώματος, καθώς τα δάχτυλά μου αναζητούσαν ύποπτα σημεία στους αρμούς.

Εφόσον δεν εντόπισα το παραμικρό, σηκώθηκα κι απάντησα στην τοποθέτηση της Αλίσα. «Πρέπει;» είπα. «Είναι ανάγκη;»

«Από νομικής άποψης;» Η επιβλητική Αλίσα Ορτέγκα σήκωσε το ένα φρύδι έτσι όπως με κοίταζε. «Ναι. Μπορεί να έχεις ήδη χειραφετηθεί, όμως ως προς τις παραμέτρους της κληρονομιάς σου...»

«Δεν αλλάζει το παραμικρό, έως ότου γίνω δεκαοκτώ», εί-

πα, ενώ έστρεφα το βλέμμα ολόγυρα στο δωμάτιο, ψάχνοντας να καταλήξω στην επόμενη κίνησή μου. «Δεν πρόκειται να πάρω την κληρονομιά μέχρι να συμπληρώσω έναν χρόνο διαβίωσης στην Οικία Χόθορν».

Γνώριζα τη δικηγόρο μου αρκετά καλά ώστε να μαντέψω πως αυτό ήταν το θέμα που ήθελε να συζητήσουμε στην πραγματικότητα. Τα γενέθλιά μου ήταν στις δεκαοκτώ Οκτωβρίου. Θα συμπλήρωνα το όριο του ενός χρόνου την πρώτη εβδομάδα του Νοεμβρίου, οπότε θα γινόμουν η πλουσιότερη έφηβη σε ολόκληρο τον πλανήτη. Στο μεταξύ, είχα άλλα θέματα στα οποία σκόπευα να εστιάσω την προσοχή μου.

Είχα ένα στοίχημα να κερδίσω. Να επικρατήσω απέναντι σε έναν άλλον Χόθορν.

«Σε κάθε περίπτωση...» Ήταν τόσο εύκολο να στρέψεις αλλού την κουβέντα σου με την Αλίσα όσο και να εκτροχιάσεις μια υπερταχεία. «Καθώς πλησιάζουν τα γενέθλιά σου, υπάρχουν κάποια πράγματα που καλό θα ήταν να συζητήσουμε».

Ρουθούνισα. «Σαράντα έξι δισεκατομμύρια στο σύνολό τους;»

Κι ενώ η Αλίσα με κοίταζε, σκασμένη, εγώ εστίασα την προσοχή μου στη δική μου αποστολή. Η Οικία Χόθορν κατακλυζόταν από μυστικά περάσματα. Ο Τζέιμσον είχε βάλει στοίχημα πως δε θα κατάφερνα να τα ανακαλύψω όλα. Έτσι όπως κοίταζα τον πελώριο κορμό δέντρου, που λειτουργούσε ως γραφείο, άπλωσα το χέρι προς το θηκάρι που ήταν περασμένο στο εσωτερικό της μπότας μου, κι από εκεί τράβηξα το μαχαίρι μου για να σκαλίσω μια φυσική ρωγμή στην επιφάνεια του γραφείου – είχα μάθει, με επώδυνο τρόπο, πως δεν είχα την πολυτέλεια να πηγαίνω πουθενά άοπλη.

«Τσεκ, τσεκ!» Ο Ζάντερ Χόθορν, εφευρέτης, εξερευνητής και γενικά διαόλου κάλτσα, ξεπρόβαλε πίσω από την πόρτα της βιβλιοθήκης. «Ειβερι, σε μια κλίμακα από το ένα έως το δέκα, πόση ανάγκη έχεις αυτή τη στιγμή από κάτι για να ξεχαστείς, και πόση αδυναμία έχεις στα φρύδια σου;»

Ο Τζέιμσον βρισκόταν στην άλλη άκρη του κόσμου. Ο Γκρέι-σον δεν είχε τηλεφωνήσει ούτε μισή φορά από τότε που έφυγε για να σπουδάσει στο Χάρβαρντ. Ο Ζάντερ, ο αυτοδιορισμένος *ΚΧΠΠ* μου –*Κολλητός Χόθορν Για Πάντα*– θεωρούσε ιερό του χρέος να μου φτιάχνει το κέφι στο διάστημα της απουσίας των αδερφών του.

«Ένα», απάντησα· «και δέκα».

Ο Ζάντερ έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Σε αυτή την περίπτωση, σε χαιρετώ». Την επόμενη στιγμή εξαφανίστηκε.

Ήταν μαθηματικά βέβαιο πως κάτι επρόκειτο να εκραγεί μέσα στα επόμενα δέκα λεπτά. Όπως στράφηκα ξανά προς την Αλίσα, παρατήρησα και το υπόλοιπο δωμάτιο: τα φαινομενικά ατελείωτα ράφια, τις σκάλες από σφυρήλατο σίδηρο που εκτείνονταν σαν έλικες προς τα πάνω.

«Απλά πες αυτό που ήρθες να πεις, Αλίσα».

«Ακριβώς, Λι-Λι», συμφώνησε μια βαθιά, μελιστάλαχτη, μακρόσυρτη φωνή από τον διάδρομο. «Διαφώτισέ μας». Ο Νας Χόθορν εμφανίστηκε στο κατώφλι με το καουμπόικο καπέλο του, σήμα κατατεθέν, γερμένο προς τα κάτω.

«Νας...» Το κύρος της Αλίσα την περιέβαλε σαν πανοπλία. «Η συζήτηση αυτή δε σε αφορά».

Ο Νας έγειρε στο κούφωμα της πόρτας και σταύρωσε νωχελικά το δεξί του πόδι πάνω από τον αριστερό του αστράγαλο. «Να μου πει η μικρή να φύγω, κι έφυγα». Ο Νας δεν εμπιστευόταν την Αλίσα, ώστε να την αφήσει μόνη της μαζί μου. Η κατάσταση αυτή μετρούσε μήνες.

«Όλα εντάξει, Νας», είπα. «Μπορείς να φύγεις».

«Ναι, μάλλον». Ο Νας έκανε να σπρώξει με τον ώμο του το κούφωμα, ώστε να σταθεί όρθιος. Ήταν ο μεγαλύτερος από τους τέσσερις αδερφούς Χόθορν και μαθημένος να κρατάει σε σειρά τους άλλους τρεις. Στη διάρκεια του τελευταίου χρόνου, είχε συμπεριλάβει σε αυτή του τη συνήθεια κι εμένα. Με την αδερφή μου, υποτίθεται πως δεν ήταν ζευγάρι εδώ και μήνες.

«Σήμερα δεν είναι η βραδιά που δε θα βγείτε ραντεβού;» ρώτησα. «Κι αυτό δε σημαίνει πως έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις, από το να είσαι εδώ;»

Ο Νας έβγαλε το καουμπόικο καπέλο του κι άφησε το σταθερό του βλέμμα να εστιάσει επάνω μου. «Πάω στοίχημα ό,τι θες», είπε καθώς έκανε, με βήμα χαλαρό, μεταβολή για να απομακρυνθεί, «πως θέλει να σου μιλήσει για τη δημιουργία ενός καταπιστεύματος».

Περίμενα να απομακρυνθεί αρκετά ο Νας ώστε να μη μας ακούσει, κι ύστερα στράφηκα στην Αλίσα. «Τι λέει; Ποιου καταπιστεύματος;»

«Απλά θέλω να έχεις σαφή εικόνα των επιλογών σου». Η Αλίσα απέφυγε, με δικηγορική άνεση, να δίνει συγκεκριμένες απαντήσεις. «Θα συντάξω έναν φάκελο για να του ρίξεις μια ματιά. Τώρα, ως προς τα γενέθλιά σου, εκκρεμεί και το ζήτημα του πάρτι».

«Ξέχνα το», είπα αμέσως. Το τελευταίο πράγμα που ήθελα ήταν να μετατρέψω τα γενέθλιά μου σε ευκαιρία να στήσουν πανηγύρι οι δημοσιογράφοι και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

«Έχεις κάποια αγαπημένη μπάντα; Ή τραγουδιστή; Δε γίνεται πάρτι χωρίς μουσική».

Ένωθα τα μάτια μου να μισοκλείουν. «Ξεχνάμε τελείως το πάρτι, Αλίσα».

«Υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο άτομο που θα ήθελες να συμπεριληφθεί στη λίστα των καλεσμένων;» Όταν η Αλίσα αναφερόταν σε κάποιο συγκεκριμένο άτομο, δεν εννοούσε ανθρώπους που γνώριζα. Εννοούσε επώνυμους, δισεκατομμυριούχους, στάρλετ, γαλαζοαίματους...

«Δε θα υπάρξει καμία λίστα προσκεκλημένων», είπα, «γιατί δεν πρόκειται να κάνω πάρτι».

«Νομίζω πως θα ήταν σκόπιμο να συνυπολογίσεις τις εντυπώσεις...» άρχισε να λέει η Αλίσα, οπότε κι εγώ έπαψα να την ακούω. Ήξερα, άλλωστε, τι θα έλεγε. Κόντευαν έντεκα μήνες

που έλεγε συνέχεια το ίδιο πράγμα: «Όλοι λατρεύουν μια σύγχρονη Σταχτοπούτα».

Ε λοιπόν, η συγκεκριμένη Σταχτοπούτα είχε να κερδίσει ένα στοίχημα. Παρατήρησα τις σκάλες από σφυρήλατο σίδηρο. Οι έλικες των τριών εκτείνονταν αριστερόστροφα. Η τέταρτη, όμως... Κινήθηκα προς το μέρος της, κι εκεί ανέβηκα τα σκαλοπάτια. Φτάνοντας στο πλατύσκαλο του επάνω ορόφου, πέρασα τα δάχτυλά μου κατά μήκος της κάτω πλευράς του ραφιού που βρισκόταν απέναντι από τη σκάλα. Ένας διακόπτης. Τον πάτησα, οπότε ολόκληρο το κυρτό ράφι κινήθηκε προς τα μέσα.

Το δωδέκατο! Χαμογέλασα πονηρά. Στα μούτρα σου, Τζέιμσον Γουίντσεστερ Χόθορν!

«Ξεχνάμε τελείως το πάρτι», φώναξα και πάλι προς το μέρος της Αλίσα. Κι ύστερα εξαφανίστηκα πίσω από τον τοίχο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Εκείνη τη νύχτα όταν ξάπλωσα στο κρεβάτι ένωσα τα σε-
ντόνια από αιγυπτιακό βαμβάκι δροσερά και λεία πάνω
στην επιδερμίδα μου. Καθώς περίμενα το τηλεφώνημα
του Τζέιμσον, το χέρι μου απλώθηκε προς το κομοδίνο, εκεί όπου
έστεκε μια μικρή, μπρούντζινη καρφίτσα σε σχήμα κλειδιού.

«Διάλεξε χέρι». Ο Τζέιμσον προτείνει τις σφιγμένες γροθιές του. Αγγίζω ελαφρά το δεξί του χέρι, οπότε απλώνει τα δάχτυλά του δείχνοντάς μου την άδεια παλάμη του. Αγγίζω το αριστερό, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Τότε, κλείνει τα δάχτυλά μου σε γροθιά. Τα ανοίγω, κι εκεί, πάνω στην παλάμη μου, είναι η καρφίτσα.

«Έλυσες τον γρίφο με τα κλειδιά ταχύτερα από όλους μας», μου υπενθυμίζει ο Ζάντερ. «Ήταν καιρός πια και γι' αυτό!»

«Συγγνώμη, μικρή», λέει ο Νας, με μακρόσυρτη φωνή. «Έχουν περάσει έξι μήνες. Είσαι μία από εμάς, πλέον».

Ο Γκρέισον δε λέει λέξη, όμως όταν μου γλιστράει η καρφίτσα από τα χέρια στην προσπάθειά μου να τη φορέσω εκείνος προ-
λαβαίνει και την πιάνει πριν πέσει κάτω.

Εκείνη η ανάμνηση επιχειρούσε να οδηγήσει σε μια άλλη –ο Γκρέισον, εγώ, το κελάρι των κρασιών– όμως δεν της το επέτρε-
πα. Εκείνους τους τελευταίους μήνες είχα αναπτύξει δικές μου
μεθόδους αποστασιοποίησης. Έπιασα τα κινητό μου, οπότε πή-

γα σε μια ιστοσελίδα χρηματοδότησης, κι έκανα μια αναζήτηση με τους όρους *ιατρικά έξοδα* και *ενοίκιο*. Η παρουσία των Χόθορν θα γινόταν δική μου σε έξι εβδομάδες, όμως οι εταίροι του δικηγορικού γραφείου των Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς είχαν φροντίσει ήδη να αποκτήσω πιστωτική κάρτα με πρακτικά απεριόριστα περιθώρια συναλλαγών.

Ανώνυμη δωρεά. Επέλεξα το κουτάκι αυτό, ξανά και ξανά. Όταν κάποια στιγμή χτύπησε το κινητό μου, έγειρα πίσω και απάντησα: «Παρακαλώ».

«Χρειάζομαι έναν αναγραμματισμό για τη λέξη *γυμνός*». Η φωνή του Τζέιμσον βούιζε από ενέργεια.

«Παραμύθια...» Γύρισα πλευρό. «Πώς είναι η Τοσκάνη;»

«Η γενέτειρα της Ιταλικής Αναγέννησης; Λες για εκείνη την περιοχή τη γεμάτη στριφογυριστούς δρόμους, λόφους και κοιλάδες, εκεί που η πρωινή ομίχλη απλώνεται ως το βάθος του ορίζοντα και τα δάση είναι σπαρμένα με φύλλα τόσο χρυσοκόκκινα, που ολόκληρος ο τόπος μοιάζει παραδομένος στις φλόγες με την καλύτερη δυνατή έννοια του όρου; Γι' αυτήν την Τοσκάνη ρωτάς;»

«Ναι», μουρμούρισα. «Γι' αυτήν την Τοσκάνη».

«Εντάξει, έχω δει και καλύτερα μέρη».

«Τζέιμσον!»

«Τι θέλεις να σου περιγράψω πρώτα, Κληρονόμ; Τη Σιένα, τη Φλωρεντία ή τους αμπελώνες;»

Ήθελα να ακούσω τα πάντα, όμως υπήρχε λόγος που ο Τζέιμσον είχε αποφασίσει να διαθέσει το ετήσιο διάλειμμα από τα μαθήματα που παραδοσιακά έκαναν οι γόνοι της οικογένειας Χόθορν για να ταξιδέψει. «Πες μου για τη βίλα. Ανακάλυψες κάτι ενδιαφέρον;»

«Η βίλα σου στην Τοσκάνη χτίστηκε τον 17ο αιώνα. Υποτίθεται πως ήταν αγροτόσπιτο αρχικά, όμως περισσότερο φέρνει σε κάστρο, και γύρω της εκτείνονται πάνω από τετρακόσια στρέμματα ελαιώνων. Διαθέτει πισίνα, ξυλόφουρνο για πίτσες

και ένα πελώριο πέτρινο τζάκι, αυθεντικό, από την εποχή που χτίστηκε το σπίτι».

Μπορούσα να φανταστώ τη σκηνή. Με λεπτομέρειες. Κι όχι μονάχα επειδή διέθετα ολόκληρο άλμπουμ με φωτογραφίες του. «Κι όταν τσεκάρεις το τζάκι;» Δε χρειαζόταν καν να ρωτήσω αν είχε τσεκάρει το τζάκι.

«Εντόπισα κάτι».

Ανακάθισα, έτσι που τα μαλλιά μου απλώθηκαν στην πλάτη μου. «Κάποιο στοιχείο;»

«Ενδεχομένως», απάντησε ο Τζέιμσον. «Για ποιον γρίφο όμως;» Ένιωθα λες και διέτρεχε ολόκληρο το σώμα μου ηλεκτρισμός. «Αν δε μου πεις, θα σε τελειώσω, Χόθορν».

«Κι εγώ», απάντησε ο Τζέιμσον, «θα το απολάμβανα πάρα πολύ». Τα προδοτικά χείλη μου απειλούσαν να χαμογελάσουν. Έχοντας γευτεί τη νίκη, ο Τζέιμσον απάντησε στην ερώτησή μου. «Ανακάλυψα έναν τριγωνικό καθρέφτη».

Κι έτσι απλά, ο εγκέφαλός μου άρχισε να καλπάζει. Ο Τομπάιιας Χόθορν είχε μεγαλώσει τους εγγονούς του με παζλ, γρίφους και παιχνίδια. Ο καθρέφτης πιθανότατα αποτελούσε κάποιου είδους στοιχείο, όμως ο Τζέιμσον είχε δίκιο σε αυτό που είχε νωρίτερα. Ήταν αδύνατον να ξέρουμε τίνος παιχνιδιού προοριζόταν να αποτελέσει κομμάτι. Σε κάθε περίπτωση, δεν ήταν αυτός ο λόγος που είχε αποφασίσει να ταξιδέψει ως την άλλη άκρη του κόσμου.

«Μην ανησυχείς, θα βρούμε σε τι χρησιμεύει ο δίσκος». Ο Τζέιμσον ουσιαστικά είχε διαβάσει τη σκέψη μου. «Ο κόσμος είναι η επιφάνεια όπου παίζεται αυτό το παιχνίδι, Κληρονόμο. Εμείς, πρέπει απλά να συνεχίσουμε να ρίχνουμε το ζάρι».

Μπορεί. Όμως αυτή τη φορά δεν ακολουθούσαμε κάποιο μονοπάτι, ούτε παίζαμε κάποιο από τα παιχνίδια που είχε σκαρώσει ο πατριάρχης των Χόθορν. Προσπαθούσαμε να βγάλουμε άκρη στα τυφλά, ελπίζοντας πως ίσως υπήρχαν απαντήσεις κάπου εκεί έξω... Απαντήσεις που θα μας επέτρεπαν να κατα-

λάβουμε για ποιον λόγο ένας μικρός δίσκος που θύμιζε κέρμα, χαραγμένος με ομόκεντρους κύκλους, άξιζε μια ολόκληρη περιουσία.

Για ποιον λόγο ο μοναχογιός του Τομπάιας Χόθορν, που είχε το ίδιο όνομα με τον πατέρα του, είχε αφήσει εκείνον τον δίσκο για τη μητέρα μου.

Και για ποιον λόγο ο Τόμπι τον είχε αρπάξει από τα χέρια μου, προτού εξαφανιστεί και συνεχίσει να υποδύεται τον νεκρό.

Ο Τόμπι κι εκείνος ο δίσκος ήταν οι δύο τελευταίοι συνδυαστικοί κρίκοι που είχα με τη μητέρα μου. Και είχαν χαθεί. Αν καθόμουν να το αναλογιστώ για ώρα, κατέληγε να μου είναι επώδυνο. «Ανακάλυψα άλλη μία είσοδο στα περάσματα σήμερα», ανακοίνωσα ξαφνικά.

«Αλήθεια;» απάντησε ο Τζέιμσον, που ήταν το λεκτικό ισόδυναμο του να προτείνει το χέρι του στο ξεκίνημα ενός βάλς. «Σε ποιο απ' όλα;»

«Στην κυκλική βιβλιοθήκη».

Στην άλλη άκρη της γραμμής ακολούθησε μια σύντομη αλλά αισθητή παύση. Οπότε, συνειδητοποίησα κάτι.

«Δεν είχες ιδέα για τη συγκεκριμένη είσοδο». Η νίκη ήταν τόσο γλυκιά... «Θα ήθελες να σου πω πού βρίσκεται;» είπα, με φωνή που έσταζε μέλι.

«Όταν επιστρέψω», μουρμούρισε ο Τζέιμσον, «θα την εντοπίσω μόνος μου».

Δεν είχα ιδέα πότε σκόπευε να επιστρέψει, όμως σύντομα ο χρόνος της υποχρεωτικής παραμονής μου στην Οικία Χόθορν θα ολοκληρωνόταν. Θα ήμουν ελεύθερη. Θα μπορούσα να πάω οπουδήποτε, να κάτω οτιδήποτε... Τα πάντα.

«Ποια είναι η επόμενη στάση σου;» ρώτησα τον Τζέιμσον. Αν επέτρεπα στον εαυτό μου να αναλογιστεί για υπερβολικά πολλή ώρα τα πάντα, θα πνιγόμουν σε εκείνες τις σκέψεις· και στην επιθυμία, τη λαχτάρα, τη βεβαιότητα πως θα μπορούσα με να έχουμε τα πάντα.

«Η Σαντορίνη», απάντησε ο Τζέιμσον. «Όμως, αρκεί να το ζητήσεις, Κληρονόμε, και...»

«Συνέχισε κανονικά. Συνέχισε την έρευνα». Η φωνή μου βράχνιασε. «Συνέχισε να μου λες τα πάντα».

«Τα πάντα;» επανέλαβε ο Τζέιμσον με φωνή τραχιά, σιγανή, που με οδήγησε να σκεφτώ τι θα μπορούσαμε να κάνουμε οι δυο μας αν ήμουν εκεί, μαζί του.

Γύρισα μπρούμυτα. «Ρώτησες για έναν αναγραμματισμό πριν, σωστά; Η λέξη που ψάχνεις είναι *νυγμός*».

#1 ΕΥΠΩΛΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*,
WALL STREET JOURNAL, *GLOBE AND MAIL*

Ένα τελευταίο παιχνίδι

Κόντρα σε όλα τα προγνωστικά, η Έιβερι έχει κατορθώσει να επιβιώσει στην Οικία Χόθορν. Η κληρονομιά, αυτή η απρόσμενη εξέλιξη στη ζωή της, την ανάγκασε να λύσει γρίφους, να ανακαλύψει μυστικά, να αποφύγει μηχανορραφίες και να ωριμάσει. Σε λίγες εβδομάδες ενηλικιώνεται, και παύει να δεσμεύεται από τους όρους της διαθήκης του Τομπίας Χόθορν. Θα είναι πλέον δισεκατομμυριούχος!

Ακόμη ένας παίκτης

Η Έιβερι νομίζει πως γνωρίζει όλα τα μυστικά αυτής της οικογένειας. Ωστόσο, η απροσδόκητη εμφάνιση ενός νέου παίκτη συνιστά μια συγκλονιστική εξέλιξη. Έτσι, προκύπτει ένας νέος γρίφος που ζητά λύση.

Μία τελευταία ανατροπή

Σταδιακά, η Έιβερι και οι τέσσερις αδερφοί Χόθορν εμπλέκονται σε ένα τελευταίο, θανάσιμο παιχνίδι με κάποιον άγνωστο και επικίνδυνο αντίπαλο.

Από 14 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 27880